

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobců: **a) E. S.**, **b) F. S.**, oba zast. Mgr. Kristýnou Sopouchovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 7, Kolín, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**, se sídlem Pod Sídlištěm 9, Praha 8, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2015, č. j. ZKI PR-O-79/696/2015-9, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2018, č. j. 46 A 125/2015 - 77,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobců a potvrdil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrálního pracoviště Kutná Hora (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 11. 5. 2015, č. j. OR-49/2009-205, jímž nevyhověl nesouhlasu podanému žalobcem b) s neprovedením opravy chyby v katastrálním operátu. Katastrální úřad v rozhodnutí uvedl, že se nejedná o chybu ve smyslu § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální zákon z roku 2013“), a proto hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X (dále též jen „sporná hranice“) v katastrálním území Nové Dvory u Kutné Hory bude v souboru geodetických informací nadále evidována v souladu s výsledkem obnovy katastrálního operátu přepracováním jako spojnice podrobných bodů polohopisu č. X a č. X určených záznamem podrobného měření změn č. 370.

[2] Žalobci podali proti rozhodnutí žalovaného žalobu, v níž namítali, že se žalovaný nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, postupoval diskriminačně a nevypořádal se s námitkami žalobců týkajícími se listin [jednotlivé zprávy a žádosti, kupní smlouva a znalecký posudek z roku 1981, mapové listy technickohospodářského mapování (dále též „THM“)] nezaevidovaných ve správním spisu. Geometrické plány č. 159-22/94 a č. 160-23/94 nebyly podle žalobců způsobilé k opravě katastrální mapy. Výsledek technickohospodářského mapování je založen na protokolu č. 9 z roku 1963, který však je neúplný a bylo s ním dodatečně manipulováno ve vztahu ke sporné hranici. Měřické náčrty technickohospodářského mapování č. 20 a č. 22 neobsahují název katastrálního území ani označení navazujících měřických náčrtů, použité měřítko, odkaz na číslo protokolu a podpis odpovědné osoby o shodě zákresu v měřickém náčrtu se zákresem v katastrální mapě. Není patrné, jak dospěl žalovaný k závěru o původu těchto měřických náčrtů. Zákres sporné hranice neodpovídá zákresu hranice v protokolu, v mapovém listu ani v jednotlivých kopiích měřických náčrtů předkládaných v průběhu správního řízení; naopak se průběh sporné hranice v různých podkladech liší.

[3] Žalobci dále namítali, že v geometrickém plánu č. 482-128/2012 došlo k chybnému zaměření sporné hranice, která má správně měřit 17,75 metrů. Poté, co bylo rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 31. 10. 2011, č. j. OR-49/2009-205/5, i potvrzující rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č. j. ZKI-O-160/1641/2011/Nov, o změně sporné hranice zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2014, č. j. 46 A 27/2012 - 33, sdělil katastrální úřad účastníkům, že s ohledem na tento rozsudek vrátil spornou hranici zpět na původní hodnoty, což žalobci považují za protiprávní postup, neboť změnu hranice nelze provést bez souhlasu vlastníků přilehlých pozemků. Závěrem žalobci podotkli, že byla zamítnuta jejich žádost ze dne 9. 9. 2015, v níž vyzvali ředitelku žalovaného, aby provedla kontrolu v archivu katastrálního úřadu, zda jsou ve správním řízení skutečně předkládány kopie tam uložených originálů, a žádali o zahájení přezkumného řízení.

[4] Krajský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Konstatoval, že správní spisy jsou vedeny standardním způsobem a splňují požadavky, které na vedení správního spisu klade § 17 odst. 1 správního řádu. Údajně chybějící listiny se ve správním spisu nacházejí.

[5] Krajský soud nejprve podrobně zrekapituloval dosavadní řízení a konstatoval, že platnost katastrálního operátu, jenž vznikl novým mapováním (tedy šetřením v terénu), byla vyhlášena v roce 1973. Následně došlo v katastrálním území Nové Dvory u Kutné Hory (dále též „k. ú. Nové Dvory“) k další obnově katastrálního operátu, proti které nebyly podány námitky žádným z tehdejších vlastníků pozemků p. č. X a p. č. X. Platnost nového operátu byla vyhlášena ke dni 1. 6. 2009. Tímto dnem se v souladu s § 17 odst. 2 tehdy účinného katastrálního zákona (č. 344/1992 Sb.) stal dosavadní katastrální operát neplatným. I v takovém případě lze nicméně podle krajského soudu použít institut opravy chyby podle § 36 katastrálního zákona z roku 2013.

[6] K protokolu o místním šetření (vyšetření držby) č. 9 z roku 1963 krajský soud uvedl, že se v řízení neprokázalo, že by byl upravován. S poukazem na § 8 odst. 2 zákona č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, krajský soud uvedl, že i pokud by paní M. H.

(právní předchůdkyně žalobců) protokol nepodepsala, jak tvrdí žalobci, nemělo by to na platnost poznatků z místního šetření žádný vliv, a nezabýval se proto již hodnocením pravosti podpisu paní H.. Vlastníci obou pozemků sousedících s pozemkem p. č. st. X (nyní p. č. X) K. H. a manželé P. potvrdili průběh vlastnické hranice podpisem přílohy tohoto protokolu.

[7] Měřické náčrty technickohospodářského mapování č. 20 a č. 22, jsou na zadní straně opatřeny razítkem katastrálního úřadu, nečitelným podpisem pracovníka tohoto úřadu a informací, že se jedná o měřické náčrty THM. Je z nich na první pohled zřejmé, že zobrazují právě tu část k. ú. Nové Dvory, kde se nachází sporná hranice.

[8] Skutečnost, že průběh sporné hranice po technickohospodářském mapování se liší od průběhu hranice v pozemkovém katastru, neshledal krajský soud problematickou. Jak totiž vyplývá z § 4 odst. 2 vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou se provádí zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, údaje z bývalého pozemkového katastru měly při vytváření evidence nemovitostí pouze podpůrnou povahu; evidence nemovitostí však – jak vyplývá z § 3 zákona o evidenci nemovitostí – vycházela ze skutečného stavu zjištěného pracovníky geodézie např. právě při technickohospodářském mapování. Nelze se tudíž bez dalšího domnívat, že každý rozdíl mezi údaji pozemkového katastru a údaji evidence nemovitostí je zřejmým omylem.

[9] Žádná z námitek žalobců ve vztahu k podkladům technickohospodářského mapování nemůže být podle krajského soudu považovaná za zřejmý omyl při vedení katastru nemovitostí, jak tento pojem vyložil NSS v rozsudcích ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31, a ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 - 38.

[10] Ve vztahu k námitkám týkajícím se technickohospodářského mapování a ještě starších mapových děl krajský soud uvedl, že platnost mapy vyhotovené technickohospodářským mapováním byla vyhlášena v roce 1973 a předcházelo tomu provedení detailního mapování v terénu (viz měřické náčrty č. 20 a 22, protokol o vyšetření hranic držby). Vzniklo tak zcela nové mapové dílo (operát evidence nemovitostí), které nahradilo dosavadní mapu evidence nemovitostí (tedy *de facto* mapu pozemkového katastru). Krajský soud považuje za nepřípustné, aby více než 35 let po vyhlášení platnosti tohoto katastrálního operátu byla zpochybňována správnost výstupu technickohospodářského mapování a poukázal v této souvislosti na rozsudek NSS č. j. 1 As 46/2008 - 134.

[11] Vzhledem k tomu, že technickohospodářským mapováním vznikl zcela nový operát, nelze zpochybnit správnost výstupu technickohospodářského mapování tím, že sporná hranice v něm není zachycena shodně jako v mapových dílech předchozích evidencí nemovitostí. Byť mapa pozemkového katastru byla podkladem technickohospodářského mapování, vytvoření nové mapy evidence nemovitostí představuje prvek diskontinuity, který nedovoluje činit jakékoliv právní závěry týkající se případné chyby při vedení katastru nemovitostí (dříve evidence nemovitostí) vyplývající z odlišného zobrazení předmětů měření v mapě. Ostatně žalobci za celou dobu, co probíhalo řízení před správními orgány, nepředložili výňatek z katastrálního operátu platného kdykoliv v době

před rokem 1973, z něhož by vyplývalo, že hranice pozemků p. č. X a X probíhala jinak než po obvodové zdi budovy na pozemku p. č. X. Žádný z těchto historických podkladů nepodporuje tvrzení žalobců, že severní bod sporné hranice byl umístěn jinde, než na rohu budovy č. p. X. Naopak všechny tyto historické podklady, ať již jde o mapu stabilního katastru, nebo mapu pozemkového katastru, dokládají, že sporná hranice vedla po obvodové zdi domu č. p. X na pozemku p. č. st. X. Účelem řízení o opravě chyby v katastrálním operátu není prověřit a případně opravit výsledky technickohospodářského mapování provedeného v 60. a 70. letech 20. století.

[12] Geometrické plány č. 159-22/94, č. 160-23/94 a č. 482-128/2012 průběh sporné hranice neupravují, nebyly ani podkladem pro vyznačení změny geometrického a polohového určení sporné hranice v katastru nemovitostí, a nejsou tudíž pro předmět řízení relevantní. Krajský soud doplnil, že žalobci se v průběhu správního řízení vytrvale snažili zpochybnit platnost smluv, jimiž bylo disponováno s pozemky, které se nachází východně od sporné hranice a které nikdy nebyly ve vlastnictví žalobců a jejich právních předchůdců a rozsah předmětu těchto smluv. Otázky související s převodem vlastnického práva k cizím pozemkům však nikterak nesouvisí s polohovým a geometrickým určením sporné hranice. Provádění změn v textu kupní smlouvy z roku 1981 nedokládá, že by docházelo k manipulaci s polohovým a geometrickým určením sporné hranice, natož pak s tehdy již historickými katastrálními mapovými díly. Bez jakéhokoliv dopadu na správnost evidence geometrického a polohového určení sporné hranice jsou i údajné změny provedené v mapovém listu THM č. 2-2/2, neboť údajnou „manipulací“ měly být dotčeny toliko pozemky nacházející se východně od sporné hranice, tedy pozemky p. č. X a X. Nebylo povinností žalovaného tuto „změnu“ mapového listu vysvětlovat, neboť se nijak nedotýká pozemků ve vlastnictví žalobců.

[13] Jakmile byla předchozí rozhodnutí správních orgánů zrušena rozsudkem krajského soudu ze dne 3. 10. 2014, č. j. 46 A 27/2012 - 33, nemohl katastrální úřad postupovat jinak, než uvést průběh sporné hranice do stavu před změnou vyvolanou zrušenými rozhodnutími správních orgánů. Žalovaný tudíž nepochybil, jestliže nesouhlas žalobců doručený katastrálnímu úřadu dne 14. 11. 2014 nereflektoval. Krajský soud doplnil, že pokud budou mít správní orgány za to, že jimi zjištěné pochybení, k němuž došlo při obnově katastrálního operátu přepracováním a pro něž v minulosti rozhodli o opravě chybného geometrického určení sporné hranice, lze podřadit pod § 44 odst. 2 katastrální vyhlášky z roku 2013, nebrání jim právní názor vyslovený soudem v rozsudku č. j. 46 A 27/2012 - 33 v provedení opravy chyby *ex offo*. Neprovedení opravy této chyby přezkoumávaným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobcům na újmu, neboť se jednalo o opravu geometrického určení sporné hranice, která jim neprospívá (jižní bod hranice se posouvá blíže k obvodové stěně jejich rodinného domu, tedy plocha pozemku p. č. X se zmenšuje – viz záznam podrobného měření změn č. 438/2011).

[14] Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobců, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejich odvolacími námitkami, neboť z rozhodnutí žalovaného vyplývá opak. Z rozhodnutí žalovaného plyne, že vycházel z právního názoru krajského soudu, podle něhož není možné v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu změnit geometrické a polohové určení sporné hranice, nebude-li předložen souhlas vlastníků obou pozemků. Tím byly jednoznačně vymezeny podmínky pro provedení

opravy chyby. Souhlas vlastníků pozemků předložen nebyl, rozhodnutí o žalobě na určení vlastnického práva rovněž nebylo vydáno. Je tedy zřejmé, proč katastrální úřad opravu neprovedl a proč žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Jakékoliv dílčí námitky žalobců zpochybňující pravost a původnost jednotlivých listin, které byly v průběhu řízení založeny do spisu, stejně jako správnost postupu při provádění technickohospodářského mapování nemohou obstát.

[15] Soud neprovedl důkaz listinami předloženými společně s žalobou, neboť jednotlivě prověřil, že většina z těchto listin je součástí správního spisu, který měl soud k dispozici a z jehož obsahu vycházel. Listiny, které součástí správního spisu nejsou (notářský zápis ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. NZ 26/2012, N 33/2012, o čestném prohlášení paní V. J., vyjádření soudní znalkyně Jany Kličkové ze dne 25. 11. 2012 ke znaleckému posudku č. 543/26/94 a znalecký posudek na přezkoumání stavu katastru v katastrálním území Nové Dvory u Kutné Hory vypracovaný znalcem Ing. Karlem Vodičkou), nejsou pro předmět řízení relevantní. Soud se historickým průběhem hranice nezabýval, a tudíž v tomto směru ani neprováděl dokazování. Rozhodnutí žalovaného vychází z právního názoru, že pokud nebude předloženo souhlasné prohlášení vlastníků obou pozemků, nelze provést opravu geometrického a polohového určení sporné hranice. Tento právní názor žalobci žalobou nenapadli, soud proto nemohl jeho zákonnost přezkoumat. Vzhledem k tomuto právnímu názoru je však jakékoliv dokazování znaleckým posudkem neúčelné, neboť jím nelze prokázat, že jsou splněny všechny podmínky pro provedení opravy chyby v katastru nemovitostí, neboť jednou z těchto podmínek je dle žalovaného souhlasné prohlášení vlastníků pozemků, resp. předložení rozhodnutí soudu o určení vlastnického práva žalobců k jimi sporované části pozemku. Takové listiny v řízení předloženy nebyly.

[16] Závěrem krajský soud zdůraznil, že účelem institutu opravy chyby v katastru nemovitostí není určit materiálně správný průběh vlastnické hranice, slouží toliko k opravě zřejmých chyb při vedení či obnově katastrálního operátu. Rozhodnout spor o průběh vlastnické hranice přísluší jen soudům v civilním řízení, u nichž žalobci neuspěli (viz zamítavý rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 13. 4. 2017, č. j. 8 C 192/2014 - 516, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. 18 Co 187/2017 - 600). Je tedy zřejmé, že žalobci v řízení před civilními soudy neprokázali, že jim svědčí vlastnické právo k části pozemku p. č. X.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[17] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále též „stěžovatelé") včas kasační stížnost, v níž namítali, že krajský soud se nedostatečně zabýval jejich námitkami stran nezákonných změn sporné hranice. Krajský soud podle žalobců zcela opomíjí a přehlíží podstatu tvrzení žalobců, kteří nezpochybňují platnost operátu THM, upozorňují však na to, že dle jejich názoru byla část dokumentace THM, která byla předložena ve správním řízení, dodatečně nezákonně upravena. Manipulace s podklady podle stěžovatelů souvisí s převodem pozemku parc. č. X a parc. č. X, ke kterému došlo v roce 1995 na základě kupní smlouvy ze dne 31. 10. 1995 uzavřené mezi paní M. H. a obcí Nové Dvory. Podkladem pro uzavření této smlouvy byla kupní smlouva z roku 1981 mezi manželi J. a obcí Nové Dvory, na základě které nabyla obec Nové Dvory pozemky parc. č. X a X o celkové výměře 228 m^2. Do textu smlouvy byl následně dodatečně ručně připsán pozemek

parc. č. X, který nebyl v roce 1981 předmětem převodu a předmětem převodu ani být nemohl, jelikož zanikl v roce 1977. V roce 1995 však obec Nové Dvory převedla na paní H. pozemky parc. č. X, X a X o celkové výměře 270 m^2, přičemž sporná hranice, tedy hranice pozemků parc. č. X a X se tím fakticky posunula tak, že probíhá těsně podél domu č. p. X postaveného na pozemku parc. č. X, který je ve vlastnictví žalobců.

[18] Krajský soud nebyl schopen se jednoznačně vypořádat s důkazy, které stěžovatelé předložili k prokázání svých tvrzení. Stěžovatelé opakovaně namítali, že pro účely dokazování a vyhodnocení průběhu technickohospodářského mapování bylo pracováno s dodatečně upravenými podklady, zejména mapovým listem THM č. 2-2/2, který byl prokazatelně aktualizován a přesto je prezentován jako původní výtisk z roku 1972 a protokolem č. 9 z roku 1963, ve kterém byla umazána původní východní hranice pozemku parc. č. X (nyní parc. č. X) a posunuta na východní stěnu kolny u domu č. p. X. S tím přímo souvisí vyřazení měřeného bodu 431 (severovýchodní roh domu č. p. X), přičemž pokud by tento bod nebyl z číselné řady vyřazen, všechny následující měřené body by musely být posunuty o 3,88 m (což je šířka stěžovateli nárokovaného pozemku podél domu č. p. X), změněny jejich souřadnice a rovněž změněna vzdálenost triangulačních bodů č. 526 a 527. V důsledku upravených podkladů neodpovídá zobrazení východní hranice parc. č. X u východní obvodové zdi domu čp. X a kolny u domu čp. X stavu v době šetření držby v roce 1963. Původní otisk mapového listu THM č. 2-2/2 z roku 1972 přitom v průběhu celého řízení nebyl předložen.

[19] Údaje obsažené v geometrických plánech č. 159-22/94 a č. 160-23/94 neodpovídají skutečnému stavu. V této souvislosti stěžovatelé poukázali na znalecký posudek č. 380/2015 vypracovaný Ing. Karlem Vodičkou. Z vyjádření znalce plyne, že geometrický plán č. 160-23/94, resp. záznam podrobného měření změny č. 160 je vyhotoven chybně, když v geometrickém plánu se nachází více pozemků, které nejsou parcelovány nebo přisloučeny k parcelnímu číslu pozemku, přičemž slučování parcel X a X podle GP č. 160 – 23/94 se neslučuje s předloženou kopií mapy THM č. 2-2/2 z ÚAZK a KÚ. Geometrické plány podle znalce neodpovídají platným právním předpisům. Nebylo je tak možné použít k opravě katastrální mapy. Přestože měl krajský soud znalecký posudek k dispozici, uvedenými námitkami stěžovatelů se nezabýval a nevypořádal se s nimi.

[20] S ohledem na výše uvedené nemůže podle stěžovatelů obstát závěr krajského soudu, že otázky související s převodem vlastnického práva k cizím pozemkům nesouvisí s polohovým a geometrickým určením sporné hranice, jelikož popsanou manipulací s podklady měly být dotčeny toliko pozemky nacházející se východně od sporné hranice, tedy pozemky parc. č. X a X. Opak je pravdou, jelikož na základě uvedených geometrických plánů byla v rozporu s § 19 zákona č. 344/1992 Sb. do pozemků převáděných na základě kupní smlouvy z roku 1995 zahrnuta i část pozemku parc. č. X, čímž byla přímo dotčena práva stěžovatelů. Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že aktivně legitimovaným k podání žaloby je pouze ten, komu měl popsaný postup přinést prospěch. Jsou to naopak stěžovatelé, kteří až do roku 2008 užívali pozemek parc. č. X v hranicích, jak jej nárokují a kterým bylo vlastnictví v rozporu se zákonem odňato na základě nesprávného a nezákonného postupu správních orgánů.

[21] S výše uvedeným souvisí i stěžovateli namítaná neplatnost kupní smlouvy z roku 1995, která byla zatížena neodstranitelnou vadou mající za následek její absolutní neplatnost. Tato smlouva byla totiž uzavřena v rozporu se zákonem o obcích a nenavazovala na původní nabývací titul obce, tj. na kupní smlouvu z roku 1981. Ani těmito námitkami stěžovatelů se krajský soud nezabýval a neprovedl listinné důkazy k výše uvedeným tvrzením. Shora popsaná pochybení v souvislosti s převodem pozemků na základě kupní smlouvy z roku 1995 jsou patrná také z kupní smlouvy ze dne 9. 10. 2002 uzavřené mezi obcí Nové Dvory a paní J. K. a lze je podle stěžovatelů podřadit pod tzv. zřejmý omyl.

[22] Krajský soud převzal závěry obsažené v rozsudku stejného soudu sp. zn. 18 Co 187/2017, aniž by se jakkoli vyjádřil k žalobci předložené odborně zpracované dokumentaci z roku 1977, ověřené odborem výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Kutné hoře, ze které je zřejmé uspořádání staveb v okolí soudního domu čp. X. Krajský soud věc posoudil, aniž by se zabýval možným pochybením, resp. manipulací, pro kterou byly zneužity podklady THM.

[23] Nahlížením do spisu stěžovatelé zjistili, že krajskému soudu byla žalovaným předložena pouze poslední z celkem sedmi složek, které žalovaný pro řízení vedená s žalobci vedl. V předaném spisu scházely dříve založené listinné důkazy žalobců, na které se žalobci odvolávali, a veškeré žalobci založené barevné fotografie a kopie listin byly předány pouze v černobílých kopiích, čímž byla znehodnocena jejich vypovídací hodnota. Tímto postupem je podle názoru stěžovatelů napadený rozsudek krajského soudu zatížen nepřezkoumatelností.

[24] Stěžovatelé nesouhlasí také se způsobem, jakým se soud vypořádal s námitkou, že katastrální úřad neoprávněně změnil spornou hranici. Podstatou nesouhlasu stěžovatelů není skutečnost, že katastrální úřad změnil spornou hranici na základě předchozího rozsudku č. j. 46 A 27/2012 - 33, nýbrž způsob, jakým došlo ke změně geometrického polohového určení východní hranice pozemku parc. č. X ve vazbě na záznam podrobného měření změn č. 438. Katastrální úřad změnu geometrického polohového určení východní hranice pozemku p. č. X v digitální katastrální mapě odůvodnil obnovou katastrálního operátu přepracováním podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 344/1992 Sb., změnu však nedoložil písemným prohlášením účastníků o tom, že hranice nebyla jimi měřena, není sporná, ani nebyla zpochybněna, jak ukládá § 52 odst. 3 písm. b) vyhlášky č. 26/2007 Sb.

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatelé oproti správnímu řízení neuplatnili žádné nové důkazy. Dále uvedl, že k opravě chyby podle § 36 katastrálního zákona lze přistoupit pouze tehdy, pokud se jedná o chybné údaje, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nebo chyba vznikla nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Otázkou, co to je zřejmý omyl se zabýval již NSS v rozsudku č. j. 1 As 40/2007 - 103. Katastrální úřad nesmí přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná. Žalovaný dále poukázal na závěry uvedené v rozsudcích NSS ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134 a sp. zn. 7 As 61/2007 - 88. Katastr nemovitostí má funkci evidenční, a katastrální úřady proto nejsou oprávněny činit si závěr o případné neplatnosti nabývacích titulů, ani o

skutečném vlastnickém právu. Takové oprávnění má pouze soud. Žalovaný dále popsal dosavadní průběh řízení a uvedl, že proti tvrzení žalobců o jejich vlastnictví pruhu pozemku podél východní hrany budovy č. p. X svědčí i dopis právních předchůdců žalobců ze dne 27. 5. 1985, ve kterém Místní národní výbor Nové Dvory žádají o pronajmutí přilehlého pozemku o rozměru 3,5 m podél rodinného domku č. p. X.

[26] V replice k vyjádření žalovaného stěžovatelé opětovně poukázali na nedostatky, které spatřují v listinách týkajících se hranice pozemku.

III. Posouzení kasační stížnosti

[27] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[28] Kasační stížnost není důvodná.

[29] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v posuzované věci se jedná o posouzení, zda byly dány důvody pro opravu chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona z roku 2013 v případě sporné hranice mezi pozemky p. č. X a p. č. X v k. ú. Nové Dvory.

[30] Podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona z roku 2013, *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.*

[31] Podle § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), *chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a to geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely katastrální úřad opraví na základě původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, a v případě chyby vzniklé zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu i na základě výsledků zjišťování hranic.*

[32] K právní úpravě opravy chyb v katastru nemovitostí, existuje ustálená judikatura správních soudů, na kterou již přiléhavě poukázaly správní orgány i krajský soud. Rovněž Nejvyšší správní soud při posouzení věci vycházel ze závěrů a východisek uvedených v této judikatuře.

[33] Ve shodě s krajským soudem zdejší soud poukazuje na rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 - 38, v němž (po obsáhlé rekapitulaci předchozí judikatury použitelné i na nyní posuzovanou věc, NSS na tuto rekapitulaci nyní pro stručnost pouze

odkazuje) je v bodě 19 zopakován názor, že „[z] *konstantní rozhodovací praxe NSS vyplývá, že k opravě chyby v katastru dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, pokud byla hranice mezi pozemky zakreslena v katastru v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovými listinami, které má k dispozici. O omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem. Vedle toho pouhý nesoulad mezi hranicí v katastru evidovanou a v terénu skutečně užívanou není důvodem pro opravu údajů zapsaných v katastru.*“

[34] Obdobně v rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*omyl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [§ 80 písm. c) o. s. ř.].*“

[35] K poukazu stěžovatelů na kupní smlouvy z roku 1981 a 1995 Nejvyšší správní soud konstatuje, že v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu nelze zpochybňovat platnost dřívějších smluv o převodech vlastnictví. Opravou chyby dochází pouze k dodatečnému nahrazení chybně evidovaného údaje v katastrálním operátu údajem správným, tj. odpovídajícím listinám založeným ve sbírce listin. V řízení o opravě chyby nelze řešit spory ohledně vlastnického práva. To náleží soudům v občanském soudním řízení. Navíc, jak již správně konstatoval krajský soud, tvrzené provádění změn v textu kupní smlouvy z roku 1981 nedokládá manipulaci s polohovým a geometrickým určením sporné hranice v platné mapě evidence nemovitostí. Velikost pozemků uváděná v kupních smlouvách nemůže mít vliv na geometrické určení předmětných pozemků. Jak již přiléhavě konstatoval žalovaný, při zápisu údajů o parcele p. č. X nedošlo ke změně geometrického a polohového určení hranice pozemků mezi touto parcelou (nyní sloučena do parcely p. č. X) a parcelou p. č. X.

[36] Ke kupní smlouvě z roku 1981 mezi manželi J. a Místním národním výborem v Nových Dvorech Nejvyšší správní soud uvádí, že do této smlouvy byla ručně doplněna parcela č. X o výměře 64 m^2 a současně byl změněn údaj o výměře pozemku p. č. X ze 136 m^2 na 72 m^2. Údaj o listech vlastnictví č. 34 a 35 byl změněn na LV č. X. Součet výměr parcel p. č. X a X je po doplnění smlouvy totožný s výměrou parcely p. č. X před doplněním smlouvy. Oprava čísel LV zjevně představuje opravu chyby v psaní. Doplnění smlouvy tak podle Nejvyššího správního soudu odstraňovalo nedostatky této smlouvy tak, aby smlouva odpovídala evidenci katastru nemovitostí. V důsledku uvedeného doplnění smlouvy tak podle Nejvyššího správního soudu nedošlo k žádné jinak než smlouvou zamýšlené změně vlastnických práv či poškození vlastnických práv jiných subjektů. Tvrzení stěžovatelů, že pozemek parc. č. X předmětem převodu být nemohl, jelikož zanikl v roce 1977 Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť z výkazu změn z 11. 3. 1996 je zřejmé, že tento pozemek existoval ještě k tomuto datu. Z výměr uvedených v kupní smlouvě z roku 1995 mezi obcí Nové Dvory a paní H. nevyplývá závěr stěžovatelů, že došlo k posunutí sporné hranice.

[37] Námitkám stěžovatelů, v nichž krajskému soudu vytýkají, že přehlíží jejich tvrzení, že část dokumentace THM byla dodatečně nezákonně upravena a že krajský soud nebyl schopen se jednoznačně vypořádat s důkazy předloženými stěžovateli k prokázání jejich tvrzení, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Krajský soud v bodě 32 napadeného rozsudku konstatoval, že bez jakéhokoliv dopadu na správnost evidence geometrického a polohového určení sporné hranice jsou i údajné změny provedené v mapovém listu THM č. 2-2/2, neboť údajnou „manipulací" v mapovém listu THM č. 2-2/2 měly být dotčeny toliko pozemky nacházející se východně od sporné hranice, tedy pozemky p. č. X a X a poukázal na skutečnost, že geometrické a polohové určení sporné hranice v mapovém listu THM č. 2-2/2 pořízeném z archivu Českého úřadu zeměměřického a katastrálního je totožné jako v mapovém listu, který má k dispozici katastrální úřad ve svém archivu.

[38] K protokolu č. 9 z roku 1963 krajský soud v bodě 26 rozsudku uvedl, že v řízení se neprokázalo, že by byl upravován, a nic takového se nejeví ani z jeho kopie založené ve správním spise. Vlastníci obou pozemků sousedících s pozemkem p. č. st. X (nyní pozemek p. č. X) K. H. a manželé P. potvrdili průběh vlastnické hranice podpisem přílohy k tomuto protokolu. S těmito závěry krajského soudu se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, pouze dodává, že v příloze protokolu č. 9 jsou čísla bývalého pozemkového katastru přeškrtnuta a jsou dopsána čísla těchto pozemků po přečíslování provedeném při technickohospodářském mapování. Tato změna se však týká všech pozemků, a nelze ji proto považovat za nezákonnou manipulaci. Obsah správního spisu nepotvrzuje tvrzení stěžovatelů o dodatečných úpravách mapového listu THM a protokolu č. 9 tak, že by v něm byla umazána východní hranice nynějšího pozemku parc. č. X. Neobstojí proto ani námitka stěžovatelů, že v důsledku upravených podkladů neodpovídá zobrazení východní hranice parc. č. X a další s touto námitkou související argumentace.

[39] Krajský soud nepochybil ani při vypořádání se s argumentací stěžovatelů, v nichž zpochybňovali údaje obsažené v geometrických plánech č. 159-22/94 a č 160/23/94, když konstatoval, že tyto geometrické plány neupravují průběh sporné hranice a týkají se primárně pozemků umístěných na východ od této hranice. Nejvyšší správní soud po nahlédnutí do uvedených geometrických plánů konstatuje, že tento závěr krajského soudu je naprosto správný. K argumentaci stěžovatelů na chybné vyhotovení geometrického plánu č. 160 – 23/94 Nejvyšší správní soud konstatuje, že si je vědom toho, že ve znaleckém posudku č. 380/2015 vypracovaném Ing. Karlem Vodičkou, na který poukazují stěžovatelé v kasační stížnosti, je uvedeno, že tento geometrický plán je chybně vyhotoven, jelikož se na něm nachází více pozemků, které nejsou parcelovány nebo „přislouženy" (patrně má být „přisloučeny", pozn. NSS) k parcelnímu číslu pozemku a slučování parcel číslo X a X se neslučuje s předloženou kopií mapy THM č. 2-2/2 z ÚAZK. Nejvyšší správní soud nicméně shledal, že tento geometrický plán se od kopie mapy THM č. 2-2/2, zásadně neodlišuje, neboť zobrazení pozemků je na obou těchto listinách prakticky stejné, pouze se zcela neshodují čísla pozemků. Tato odlišnost geometrického plánu od mapy THM nemá vliv na spornou hranici, neboť ta je na uvedených listinách vyznačena shodně a geometrické plány ji žádným způsobem nemění. Skutečnost, že by uvedené geometrické plány upravovaly spornou hranici, nezmiňuje ani znalecký posudek č. 380/2015 vypracovaný Ing. Karlem Vodičkou, který ostatně mimo jiné také ve vztahu ke slučování parcel č. X a X uvedl, že *stav katastrální mapy THM by měl odpovídat stavu GP. Jestli odpovídal nevím. Pokud Katastrální úřad dle GP provedl zápis, potom pravděpodobně*

odpovídal, tedy ano, odpovídal. Krajský soud tudíž nepochybil, pokud důkaz tímto znaleckým posudkem neprovedl. Ani poukaz stěžovatelů na údajné nedostatky uvedených geometrických plánů tedy nezpochybňuje závěry přijaté správními orgány a krajským soudem.

[40] Vzhledem ke skutečnosti, že uvedené geometrické plány se nijak netýkají sporné hranice, neobstojí ani tvrzení stěžovatelů, že do pozemků převáděných na základě kupní smlouvy z roku 1995 byla zahrnuta i část pozemku parc. č. X.

[41] Námitku stran neplatnosti kupní smlouvy z roku 1995, její neprovázanosti s kupní smlouvou z roku 1981 a toho, že pochybení jsou patrná také z kupní smlouvy ze dne 9. 10. 2002 mezi obcí Nové Dvory a paní J. K., stěžovatelé poprvé uvádí až v kasační stížnosti. V doplnění žaloby totiž stěžovatelé pouze konstatovali, že kupní smlouva ze dne 31. 10. 1995 byla před zahájením správního řízení upravena ve shodě s upravenou kupní smlouvou z roku 1981. Tato námitka je proto nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Nad rámec potřebného odůvodnění k této námitce soud uvádí, že ji nepovažuje za nedůvodnou, neboť stěžovatelé své tvrzení, že kupní smlouva z roku 1995 byla uzavřena v rozporu se zákonem o obcích, nijak nedoložili. Mezi kupní smlouvou z roku 1981 a kupní smlouvou z roku 1995 pak soud neshledal jakoukoli nesrovnalost, neboť v kupní smlouvě z roku 1995 je uvedeno, že obec Nové Dvory je výlučným vlastníkem pozemků parcelních čísel a výměr přesně tak, jak je nabyla kupní smlouvou z roku 1981, a následně prodává kupujícím pozemky oddělené geometrickými plány č. 159-22/94 a 160-23/94.

[42] Při posouzení námitky stěžovatelů, že jsou to oni, kteří až do roku 2008 užívali pozemek parc. č. X v hranicích, jak jej nárokují, a následně jim bylo jeho vlastnictví v rozporu se zákonem odňato na základě nesprávného a nezákonného postupu správních orgánů, Nejvyšší správní soud podle § 52 odst. 2 s. ř. s. vycházel z rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 13. 4. 2017, č. j. 8 C 192/2014 – 516. Okresní soud se v tomto rozsudku způsobem užívání pozemku a dobrou vírou stěžovatelů ve vztahu k případnému vydržení podrobně zabýval a dospěl k závěru, že stěžovatelé ani jejich právní předchůdci se zřetelem ke všem okolnostem nikdy nebyli v dobré víře o tom, že jim sporný pozemek patří (stěžovatelé se domáhali určení, že jsou vlastníky pozemku parc. č. X vyděleného z pozemku parc. č. X) a konstatoval, že žalovaná (paní M. K., která je v katastru nemovitostí zapsána jako vlastník pozemku) je vlastníkem pozemku parc. č. X v k. ú. Nové Dvory v rozsahu po hraniční zeď domu č. p. X. Z výše uvedeného je zřejmá nedůvodnost také této námitky stěžovatelů.

[43] Ve skutečnosti, že krajský soud poukázal na závěry uvedené v rozsudku Krajského soudu v Praze sp. zn. 18 Co 187/2017, kterým zamítl odvolání žalobců proti shora uvedeného rozsudku Okresního soudu v Kutné Hoře, nespatřuje Nejvyšší správní soud žádné pochybení, neboť závěry uvedené v tomto rozsudku jsou pro posuzovanou věc relevantní. Krajský soud totiž v naposledy uvedeném rozsudku mimo jiné konstatoval, že stav, kdy hranice mezi současnými pozemky parc. č. X a parc. č. X vede při hraně domu č. p. X vyplývala z mapy bývalého pozemkového katastru, když tento stav je v souladu i se zakreslením parcel v císařském povinném otisku (map stabilního katastru).

[44] Poukazem stěžovatelů na odborně zpracovanou dokumentaci z roku 1977, ověřenou odborem výstavby a územního plánování Okresního národního výboru v Kutné Hoře, ze které je zřejmé uspořádání staveb v okolí sousedního domu čp. X, se krajský soud vskutku výslovně nezabýval. Stěžovatelé však na tuto dokumentaci v žalobě poukázali, aniž by v souvislosti s ní konkrétně uvedli nějakou námitku. Krajskému soudu proto nemohlo být ani zřejmé, proč se má touto dokumentací zabývat, a pokud tak neučinil, nelze v tom spatřovat jeho pochybení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti považuje za podstatné, že krajský soud věc náležitě posoudil a komplexně se vypořádal s veškerou argumentací vznesenou stěžovateli. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19, „*povinnost posoudit všechny žalobní námitky totiž neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem bylo vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což se stalo.*“ Ústavní soud k tomu v bodě 68 nálezu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, trefně uvádí, že „[n]*ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“

[45] Námitce stěžovatelů, že krajský soud měl k dispozici pouze poslední ze sedmi složek, která navíc obsahovala listiny se sníženou vypovídací hodnotou, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil, neboť správní spis, který měl krajský soud (a má jej také zdejší soud) k dispozici, obsahuje veškeré potřebné listiny a podklady pro řádné vypořádání se s námitkami stěžovatelů a rozhodnutí ve věci.

[46] Stěžovatelé dále nesouhlasili se způsobem, jakým se soud vypořádal s námitkou ohledně údajně neoprávněné změny sporné hranice katastrálním úřadem, v níž zpochybnili způsob, jakým došlo ke změně geometrického polohového určení východní hranice pozemku parc. č. X ve vazbě na záznam podrobného měření změn č. 438. Nejvyšší správní soud uvádí, že touto otázkou se krajský soud zabýval již ve svém předchozím rozsudku ze dne 3. 10. 2014, č. j. 46 A 27/2012 - 33, v němž konstatoval, že podmínky stanovené v § 8 odst. 1 katastrálního zákona z roku 1992 a § 52 odst. 3 katastrální vyhlášky nebyly splněny, a zrušil proto předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č. j. ZKI-O-160/1641/2011/Nov, a rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Kutná Hora, ze dne 31. 10. 2011, č. j. OR-49/2009-205/5. Krajský soud přitom ve vztahu k § 52 odst. 3 písm. b) katastrální vyhlášky zohlednil absenci prohlášení vlastníků, kterou stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti v projednávané věci.

[47] Závazným právním názorem obsaženým v rozhodnutí soudu jsou správní orgány vázány. Po zrušení těchto rozhodnutí nemohly správní orgány postupovat jinak, než uvést průběh sporné hranice do stavu před změnou vyvolanou rozhodnutími správních orgánů z 31. 10. 2011 a 20. 2. 2012, tj. před opravou, kterou byla sporná hranice určena *jako spojnice podrobného bodu polohopisu č. X určeného záznamem podrobného měření změn č. 370 a podrobného bodu polohopisu č. X určeného záznamem podobného měření změn č. 438.* Za přiléhavý považuje Nejvyšší správní soud závěr krajského soudu, že zákres sporné hranice v záznamu podrobného měření změn č. 438/2011 je pro věc nerozhodný, neboť přezkoumávané rozhodnutí z tohoto podkladu nevychází. Důvodnou proto Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku stěžovatelů.

[48] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud správně vystihl podstatu věci, když v bodě 38 závěrem zdůraznil, že *„účelem institutu opravy chyby v katastru nemovitostí není určit materiálně správný průběh vlastnické hranice, slouží toliko k opravě zřejmých chyb při vedení či obnově katastrálního operátu. Rozhodnout spor o průběh vlastnické hranice přísluší jen soudům v civilním řízení, u nichž žalobci neuspěli (viz zamítavý rozsudek Okresního soudu v Kutné Hoře ze dne 13. 4. 2017, č. j. 8 C 192/2014 – 516, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2017, č. j. 18 Co 187/2017 – 600). Je tedy zřejmé, že žalobci v řízení před civilními soudy neprokázali, že jim svědčí vlastnické právo k části pozemku p. č. X.“*

[49] Tento názor ohledně vztahu institutu opravy chyby v katastru nemovitostí a napravení chybného zápisu práva v katastru nemovitostí je kromě ustálené judikatury správních soudů zastáván i v odborné literatuře. Poukázat lze např. na komentář ke katastrálnímu zákonu, který jednoznačně uvádí, že: „[j]*ediným způsobem, kterým lze brojit proti vkladu práva provedenému na základě rozhodnutí o povolení vkladu, které bylo vydáno v rozporu se zákonem, nesprávně či jinak chybně, je podání určovací žaloby k soudu (§ 985, § 986 obč. zák.). ‚Chybný‘ zápis práva lze v katastru nemovitostí napravit pouze novým vkladem práva, jehož podkladem jako vkladová listina bude pravomocný rozsudek soudu o určení práva k nemovitosti. Pouhou opravou chyby v katastrálním operátu v žádném případě nelze dosáhnout téhož. (...) Jediným případem, v kterém lze připustit opravu chyby v katastru nemovitostí zapsaných údajů je situace, že vklad, tj. zápis do katastrálního operátu, je proveden v rozporu s rozhodnutím, kterým byl tento vklad povolen,*“ (viz BAREŠOVÁ, E., BLÁHOVÁ, I., DOUBEK, B., JANEČEK, B., NEDVÍDEK, L., ŠANDOVÁ, H. *Katastrální zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, 472 s., s. 308; srovnej také komentář k § 36 katastrálního zákona v BAUDYŠ, P. *Katastrální zákon. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, 421 s., s. 135 – 138).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[50] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovateli uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[51] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelé neměli v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemají. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu